

РЕШЕНИЕ

№ 8852

гр. София, 17.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4142** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. Л. А., ЕГН [ЕГН], осъществяваща дейност като едноличен търговец (ЕТ) Т. А. Л.-К., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [жк], [жилищен адрес] и адрес за кореспонденция: [населено място], [жк], 679 № 3, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221721002999-091-001/10.12.2021 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на Ревизионен акт (РАПРА) № П-22221722001485-003-001/10.01.2022 г., издаден от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б. – орган, възложил ревизията, и Г. Р. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 428/22.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ДОДОП С. при ЦУ на НАП).

С жалбата се твърди, че оспорваният РА е нищожен, като издаден от органи по приходите в нарушение на чл. 8 от ДОПК. Жалбоподателката сочи, че не са й представени доказателства за компетентност на възложителя на ревизията и на органи по приходите, на които е възложено извършването на ревизията на територията на ТД на НАП С.. Пояснява, че в нарушение на закона ревизията е извършена в ТД на НАП Б. от органи по приходите, назначени в същата ТД. Твърди още нарушения на основни принципи на данъчния процес - чл. 3, чл. 5 и чл. 37 от ДОПК, които изискват от приходните органи да проявят инициатива за събиране на всички относими към

облагането на ревизираното лице обстоятелства и да извършат обективна преценка и анализ на събраните доказателства. Оспорва се наличието на квалифициран електронен подпис на органите по приходите, подписали актовете в хода на ревизията. Релевира се допуснато съществено процесуално нарушение при провеждане на ревизията - на чл. 115 от ДОПК. На следващо място, в жалбата се излагат аргументи за недоказаност на твърденията на ревизиращия екип относно получени от жалбоподателката суми, както и за нарушение на чл. 122, ал. 2, т. 8 от ДОПК, във връзка с определяне на данъчната основа. Излага подробни доводи в становище, допълващо жалбата, депозирана от пълномощник - адв. А.. Изразява искане РА да бъде обявен за нищожен или да бъде отменен като незаконосъобразен. Претендира направените по делото разноски.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и изложените в нея доводи за нищожност, алтернативно за незаконосъобразност и необоснованост на РА. Претендира присъждане на направените по делото разноски на основание чл. 161, ал. 3 от ДОПК. Представя писмени бележки.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, се представлява по делото от юрк. К.. Оспорва жалбата като неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени бележки. Излагат се доводи за липса на основания за обявяване на нищожност на РА, а от друга страна, се твърди, че същият е обоснован с представените документи в електронен вид, които съдържат подпис на жалбоподателката. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в производството.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На жалбоподателката Т. А. е възложена ревизия за установяване на задълженията по ЗДДС, данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ, задължителни осигурителни вноски по Кодекса за социалното осигуряване (КСО) и здравноосигурителни вноски за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2020 г., със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221721002999-020-001 от 25.05.2021 г., връчена по електронен път на 31.05.2021 г., изменена със заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221721002999-020-002/06.07.2021г., № Р-22221721003001-020-003/30.08.2021г. и № Р-22221721003001-020-004/27.09.2021г., издадени от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б., упълномощена със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С. въз основа на Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП П. Д.. Със ЗВР е определен срок за приключване на ревизията – първоначално до 3 месеца от връчването на първата ЗВР – т.е. до 31.08.2021 г., изменен до 29.10.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221721002999-092-001/12.11.2021 г., връчен на 16.11.2021 г. по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК. Не е подадено писмено възражение от ревизираното лице по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА № Р-22221721002999-091-001/10.12.2021 г., издаден от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП

Б. – орган, възложил ревизията, и Г. Р. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 04.01.2022 г. Във връзка с допуснатата техническа грешка в диспозитивната част на РА е издаден РАПРА № П-22221722001485-003-001/10.01.2022 г., връчен по електронен път на 20.01.2022 г., с който е извършена корекция на отразените в таблица 1 на РА суми, касаещи декларираните и установените при ревизията задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 2017 г. до 2020 г. В резултат на корекциите установените с РА задължения по ЗДДФЛ в размер на 231,66 лв. /главница от 169,50 лв. и лихва от 62,16 лв./ са определени на нула лева. Следователно не са установени допълнителни задължения по ЗДДФЛ.

С РА, поправен с РАПРА, са установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) в размер общо на 23 136,66 лв., ведно с лихви в размер на 5 808,02 лв., за данъчните периоди от м. 03.2018 г. до м. 12.2018 г., м. 02.2019 г., м. 05.2019 г., от м. 07.2019 г. до м. 06.2020 г., както и за задължителни здравноосигурителни вноски в общ размер на 2054,40 лв. и лихви в размер на 567,84 лв., разпределени по периоди, както следва: за 2017 г. в размер на 441,60 лв., ведно с лихви - 194,47 лв.; за 2018 г.: ДО - 489,60 лв., ведно с лихви - 166,00 лв.; за 2019 г.: ДО - 537,60 лв., ведно с лихви - 127,76 лв.; за 2020 г.: ДО - 585,60 лв., ведно с лихви - 79,61 лв.

РА е оспорен по административен ред пред по-горестоящия орган по чл. 152, ал. 1 от ДОПК в цялост, предвид изявлението в началото на жалбата, че се обжалва РА № Р-22221721002999-091-001/10.12.2021, без изрично ограничаване на обхвата на оспорването, във връзка с което е постановено Решение № 428/22.03.2022 г. на директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП. С решението актът е потвърден в частта на установени задължения по ЗДДС, а жалбата срещу него е отхвърлена като неоснователна. В частта относно ЗДДФЛ жалбата е оставена без разглеждане поради липса на интерес от оспорване. Решението е връчено на ревизираното лице по електронен път на 22.03.2022 г., видно от представено удостоверение за извършено връчване по електронен път на л. 16.

С жалба вх. № 53-04-286/05.04.2022 г. по описа на ДОДОП С., подадена по пощата, РА е оспорен по съдебен ред, във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство.

По делото са приобщени материалите – част от ревизионната преписка. Представени са писмени доказателства, по искане на жалбоподателя са допуснати съдебно-счетоводна и съдебна графическа експертиза за събиране на доказателства, относими към спора в съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена чрез дирекция ОДОП С. на 04.04.2022 г. /видно от известие за доставяне на л. 7 и пощенски плик на л. 9/ в срока и по реда на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с правен интерес от оспорване, като адресат на РА, с който в негова тежест са определени задължения, и след изчерпване на административния ред за обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и

материалноправните разпоредби при издаването му.

РА № Р-22221721002999-091-001/10.12.2021 г., както и Ревизионен акт за поправка на Ревизионен акт № П-22221722001485-003-001/10.01.2022 г., са издадени от органи по приходите като електронни документи, подписани с квалифицирани електронни подписи на издателите им, и съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ отговарят на предвидената в закона писмена форма. РА е мотивиран с констатациите, изложени в РД, който съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна негова част. Съдържа и разпоредителна част в табличен вид с посочване на вид, основание, период и размер на установените задължения. Следователно от формална страна РА е издаден в предвидената от закона форма и има изискуемото съдържание. Същият обаче е издаден от некомпетентен орган.

В случая РА № Р-22221721002999-091-001/10.12.2021 г. е издаден от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б. – орган, възложил ревизията, и Г. Р. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

Безспорно е, че към момента на възлагане, провеждане на ревизията и издаване на РА възложителят Н. Ж. е служител на ТД на НАП Б..

Липсва спор също така, че ревизираното лице – Т. А., в качеството си на ЕТ, към момента на ревизията – от възлагането ѝ до приключването ѝ с издаване на РА, а и към настоящия момент, е с постоянен адрес в [населено място].

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ДОПК „актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция“. На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс по отношение на физически лица, включително ЕТ, е ТД на НАП, където е постоянният им адрес. Следователно в случая за физическо лице с постоянен адрес в [населено място] това е ТД на НАП С..

Предвидено е в чл. 12, ал. 6, изр. първо от ДОПК изключение от общото правило за определяне на компетентния орган, което гласи, че „правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор“. В тази връзка в чл. 10, ал. 8 от Закона за НАП е предвидено, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в Кодекса на труда. С изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., е приета нова норма в разпоредбата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, която предвижда, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

В настоящия случай със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г., издадена от

изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 12, ал. 6 и чл. 10, ал. 8 и ал. 9 от ЗНАП, е овластен заместник-изпълнителния директор Г. Д. с правомощията да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК (т. 1 от заповедта). Съгласно т. 3 от същата - при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед може да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. На основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, от зам.-изпълнителния директор на НАП П. Д. е издадена Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2022 г., с която определя по отношение на Н. К. Ж. – началник на сектор „Ревизии“ в ТД на НАП Б., да не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и ал. 8 от ДОПК относно териториалната компетентност на органите по приходите. Представена е Заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, с която оправомощава зам.-изпълнителния директор П. Д. да определя длъжностни лица /органи по приходите/, за които не се прилагат правилата за териториална компетентност, визирани в чл. 8 от ДОПК.

Със Заповед № З-ЦУ-1929/25.05.2021 г. на зам.-изп. директор на НАП Г. Д., на основание чл. 10, ал. 9 от Закона за НАП и Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, са определени органи по приходите при ТД на НАП Б. като компетентни органи да осъществяват производства по данъчно-осигурителен контрол по отношение на Т. Л. А., за която на основание чл. 8 от ДОПК е компетентна ТД на НАП С., посочено в приложение към същата заповед. Определено е, че директорът на ТД на НАП С. със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. посочва началници на сектори, които да възложат ревизии на включените в приложението лица.

Със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С., на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП, във вр. с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021 г. на зам.-изпълнителния директор на НАП П. Д., е оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП Б. (т. 1 от заповедта).

Настоящият съдебен състав намира, че горепосочените органи по приходите, извършили ревизия на жалбоподателката Т. Л. А., приключила с оспорвания в настоящото производство ревизионен акт, не са компетентни по отношение на това лице, за което съгласно постоянния му адрес и чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК компетентна е ТД на НАП С..

С изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., касаещо новата норма в разпоредбата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, е прието при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице да може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Последното е предвидено в изпълнение на изключението от общите правила за териториална компетентност на приходните органи, въведено с чл. 12, ал. 6 от ДОПК. Съгласно нормативната уредба това възлагане на органи от друга /некомпетентна спрямо

общите правила/ ТД на НАП могат да сторят единствено изпълнителният директор или определено от него лице след надлежно овластяване за това. На основание чл. 10, ал. 2, изр. първо от ЗНАП, „изпълнителният директор може да възложи част от правомощията и дейностите по ал. 1 със заповед на заместник изпълнителните директори, директорите на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", главния секретар, директорите на териториални дирекции в рамките на териториалната им компетентност или други служители от централното управление“.

В случая възложителят на ревизията е оправомощен като компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С.. На първо място, в настоящия случай не е представена по делото заповед на изпълнителния директор на НАП, с която оправомощава заместник-изпълнителния директор да предостави правомощия на директора на ТД на НАП С. по определяне на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, който изпълнява функциите си в друга ТД на НАП. Доколкото съгласно цитираната норма това може да стори единствено директорът на компетентната ТД на НАП, не е изпълнен редът за определяне на компетентен орган за възлагане на ревизията. На основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК органът по приходите, който е оправомощен да възлага ревизии, следва да бъде определен от териториалния директор на компетентната ТД на НАП /ТД на НАП С. за процесния случай/, който обаче няма материална и териториална компетентност спрямо органи по приходите, които са на длъжност като такива към друга териториална дирекция /в случая ТД на НАП Б./ и съответно не са част от подчинената му ТД на НАП С.. По аргумент от чл. 11, ал. 1 от Закон за НАП директорът на ТД на НАП няма организационни и управленски правомощия по отношение на служители в различна от поверената му ТД на НАП, които не са му подчинени. В тази връзка със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с която е определен компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК за извършването на процесната ревизия, не е предоставена надлежно компетентност за това на Н. К. Ж., тъй като директорът на ТД на НАП С. не притежава компетентност за предоставяне на такава спрямо органи по приходите от друга териториална дирекция. Същият не е оправомощен и по силата на чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК, доколкото такива правомощия са предоставени на изпълнителния директор и на заместник-изпълнителните директори на НАП, без възможност за делегирането им на други органи по приходите. Доколкото компетентността на издателя на РА в качеството му на възложител на ревизията произтича по силата на закона, но е опосредена от оправомощаването му по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, то в случая РА е издаден от некомпетентен орган. В този смисъл са решения на Върховния административен съд № 26/04.01.2024 г. по адм.д. № 5816/2023 г., № 176/09.01.2024 г. по адм.д. № 6611/2023 г., № 2127/22.02.2024 г. по адм. д. № 6952/2023 г., Решение № 2781 от 07.03.2024 г. по адм. дело № 7024/2023 г. и др.

Наред с гореизложеното, нормата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП изисква освен да се определят със заповед на изпълнителния директор на НАП компетентните органи, за които не се прилагат чл. 7 и чл. 8 от ДОПК, също така и да се обоснове причината, която налага на органи по приходите в ТД на НАП Б. да

се възлага извършване на ревизия на физическо лице ЕТ с постоянен адрес в [населено място]. Такива мотиви изцяло липсват както в горепосочените заповеди на изпълнителния директор на НАП, така и в издадените в хода на ревизията официални документи, поради което не е спазено изискването на закона да бъде посочена необходимостта, наложила прилагането на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП. Нормата като изключение от общия принцип следва да се тълкува стриктно, а не разширително, тоест следва да се допуска отклонение от общите правила за компетентност на органите единствено в изключителни случаи и при доказана необходимост от това. В случая липсата на такава обосновка е достатъчна, за да бъде направен извод за неизпълнение от страна на ревизиращия екип на формалното изискване на нормата на чл. 10, ал. 9 от ДОПК за отклоняване от общата териториална компетентност на органите по приходите, визирана в чл. 7 и чл. 8 от ДОПК. Това води до извод за провеждане на ревизията и издаване на РА от некомпетентни органи. В този смисъл е постановеното от Върховния административен съд в Решение № 4425 от 26.04.2023 г. по адм. д. № 7761/2022 г., VIII отд. на ВАС.

Не може да се приеме, че упражняването на правомощието по чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП е изцяло по преценка за целесъобразност на компетентния за това орган, както твърди ответникът по делото. Неслучайно законодателят е употребил термина "необходимост", а не "преценка", като доказването е необходимо във всички случаи, за да не се стигне до превратно упражняване на власт и игнориране/заобикаляне на императивни правни норми, вкл. за независимост и безпристрастност на органите по приходите. В този смисъл и Решение № 2675 от 06.03.2024 г. по адм. дело № 7618/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 2947 от 12.03.204 г. по адм. дело № 8751/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 5963 от 15.05.2024 г. по адм. дело № 1518/2024 по описа на ВАС. Представеният по делото доклад относно значително по-високата натовареност на ТД на НАП С. спрямо останалите ТД на НАП не е основание за обратния извод. Изискването за обосновка на необходимостта от отклонение от общите правила на териториалната компетентност на органите по приходите би било изпълнено, ако въпросният доклад беше посочен в заповедите, с които се оправомощава компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, или поне в заповедта за възлагане на ревизия. Тази необходимост следва да предхожда образуването на ревизионно производство с възлагането му и да бъде конкретна с оглед обстоятелствата, относими към случая. На следващо място, за да се счита за мотивиран такъв акт (изключващ правилата на чл. 8 от ДОПК), то следва той да се позовава на тези конкретни обстоятелства, в случая изложени в доклада, които е следвало да намерят място и в горепосочените заповеди.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че не са изпълнени предпоставките на чл. 10, ал. 8 от Закона за НАП, в който е предвидено, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в Кодекса на труда. Настоящият случай не покрива тази хипотеза

поради липсата на представени заповеди за командироване на служители от ТД на НАП Б. в ТД на НАП С..

Основен принцип при провеждането на ревизионно производство е, че процесуалните действия се извършват от органи по приходите от компетентната териториалната дирекция, в случая по постоянния адрес на физическото лице ЕТ. Изключенията от това правило са изчерпателно изброени и към тях се пристъпва при наличие на определени предпоставки. Липсата както на материална, така и на териториална компетентност, на органа е съществен порок на акта, който води до изначална липса на такъв, т.е. до нищожност. В случая се касае за порок, който не може да бъде отстранен. За наличието му съдът следи служебно независимо от това дали жалбоподателят се е позовал на него. При констатиране на порок, водещ до нищожност на обжалвания акт, тя следва да бъде обявена с решението на съда, тъй като преценката за това е част от предметните предели на съдебната проверка - чл. 172, ал. 2 от АПК.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат актът. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административни актове са тези, при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, която съдържа неизчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт, сред които е и липсата на компетентност. Констатиран порок на административния акт от този вид води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаването му - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. На основание чл. 168, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, съдът следи служебно за основанията за нищожност на оспорвания акт, дори да липсва изрично искане за това.

В настоящия случай оспорваният РА е нищожен, тъй като е издаден от орган, който не притежава компетентност по отношение на жалбоподателя Т. А., а жалбата срещу него е основателна. След обявяване на нищожността му, на основание чл. 160, ал. 5, вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да бъде изпратена на компетентния административен орган – директора на Териториална дирекция на НАП С., за произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски по делото е основателно. Следователно ответникът следва да му заплати сумата от 50,00 лв. за платена държавна такса и 1500,00 лв. за адвокатско възнаграждение по

представен договор за правна защита и съдействие, съдържащ изявление за заплатена в брой сума в посочения размер, както и 700 лв. за изготвяне на ССЧЕ и 1060 лв. за СГрЕ, или общо 3310,00 лв. за съдебни разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София - град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН Ревизионен акт № Р-22221721002999-091-001/10.12.2021 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на Ревизионен акт № П-22221722001485-003-001/10.01.2022 г., издаден от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б. – орган, възложил ревизията, и Г. Р. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 428/22.03.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който на Т. Л. А., ЕГН [ЕГН], осъществяваща дейност като едноличен търговец Т. А. Л.-К., ЕИК[ЕИК], са установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност в размер общо на 23 136,66 лв., ведно с лихви в размер на 5 808,02 лв., за данъчните периоди от м. 03.2018 г. до м. 12.2018 г., м. 02.2019 г., м. 05.2019 г., от м. 07.2019 г. до м. 06.2020 г., както и за задължителни здравноосигурителни вноски в общ размер на 2054,40 лв. и лихви в размер на 567,84 лв., разпределени по периоди, както следва: за 2017 г. в размер на 441,60 лв., ведно с лихви - 194,47 лв.; за 2018 г.: в размер на 489,60 лв. и лихви - 166,00 лв.; за 2019 г.: в размер на 537,60 лв. и лихви - 127,76 лв.; за 2020 г.: в размер на 585,60 лв. и лихви - 79,61 лв.

ИЗПРАЩА, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, вр. чл. 160, ал. 5 от ДОПК, делото като преписка на директора на Териториална дирекция на НАП С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Т. Л. А., ЕГН [ЕГН], сумата от 3310,00 (три хиляди триста и десет) лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Съдия: